

El tema identitari a Catalunya Nord és sensible. El 10 de setembre d'enguany, unes 10.000 persones han tornat a baixar al carrer, no és insignificant. Fa una desena d'anys eren 8.000 que manifestaven en contra la «Septimanie». Les dues manifestacions són comparables.

Totes dues han mobilitzat gent, molta gent en contra un projecte percebut com a liquidador de la identitat catalana. És cert que patim una pèrdua d'identitat, o millor dit, fa 3 segles i mig que l'estat francès vol substituir la identitat catalana per la identitat francesa, però encara no se n'ha sortit completament, per ara ha reeixit ha sobreposat les dues identitats, però la identitat catalana és encara ben arrelada.

Dos presidents de «région» han volgut tirar pel dret pensant ells podrien acabar-ne amb la catalanitat de Catalunya Nord.

- El 2005 en Georges Frêches nos volia anomenar septimans.
- Avui la Carole Delga nos anomena occitans.

Tots dos presidents han topat amb la realitat d'un poble que vol pas rendir-se. Tots dos presidents han fet provocacions incessants, provocacions que han fet muntar l'allioli. Tots dos han conegut les manifestacions més importants a favor de la identitat catalana. Contràriament al Freche que havia fet un pas enrere, avui la Carole Delga s'ha mantingut ferma. El 2005 havíem guanyat una batalla, el 2016 l'hem perduda.

Voldriï destacar dues diferències que me semblen importants i que poden explicar l'èxit i el fracàs.

- En primer, enguany, el canvi de nom és sostingut per París i això dóna força a la presidenta actual.
- El segon punt és l'ús de la llengua catalana o la renúncia a la llengua.

En contra la «Septimanie» la llengua catalana era present i ben present, era al mateix nivell que la llengua francesa. És molt clar que no va pas perjudicar l'èxit de la mobilització. Enguany, la llengua ha estat esborrada. Els organitzadors: el comitè «*Oui au pays catalan*»; hi

han renunciat i ho assumeixen.

La renúncia a la llengua:

Nos fa més forts ?

La identitat catalana d'aquest tros de terra en surt reforçada ?

Personalment no ho crec, i fins i tot crec tot el contrari.

Me sembla evident que amputats de la llengua perdem l'essència mateixa que nos defineix com a poble.

La renúncia a la llengua catalana me sembla una irresponsabilitat que tindrà les conseqüències que ha tingut el moviment «*blavero*» al País valencià, és a dir l'enfortiment d'una frontera mental imposada des de fora, una frontera que costa esborrar i que per conseqüència se'ns farà encara més forta.

La llengua catalana nos uneix des de Salces (o Òpol pels puristes) a Guardamar, des de Fraga a Maó. La llengua pròpia és un llegat preciós que segons les enquestes recents estimem i volem conservar.

No hi ha dret a renunciar-hi, tenim encara 30 per cent de la gent que sap parlar català, 60 per cent que l'entén i sobretot més de 80 per cent que en té una imatge positiva, que en vol la cooficialitat.

Renunciar a la llengua és traïr el passat i renunciar a un futur plenament català.

Personalment faig confiança a aquests que la fan servir de manera normal, sense censura. Agraeixi de nou el col·lectiu SEM que la posa al lloc que li pertoca.